

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 161/03-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. septembra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. Z., bytom L., zastúpeného advokátom JUDr. T. Š., K., vo veci porušenia jeho základného práva podľa čl.30 ods. 4 v spojení s čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Rady Slovenskej televízie vo výberovom konaní na funkciu ústredného riaditeľa Slovenskej televízie a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. Z. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 13. marca 2003 doručené podanie Ing. J. Z. (ďalej len „sťažovateľ“), bytom L., zastúpeného advokátom JUDr. T. Š., K., označené ako „Sťažnosť pre porušenie základného práva na prístup k voleným a iným verejným funkciám podľa čl. 30 ods. 4) Ústavy SR v spojení s čl. 12 ods. 2) Ústavy SR“. Z jeho obsahu vyplynulo, že sťažovateľ podal 29. novembra 2002 Rade Slovenskej televízie (ďalej len „Rada“) prihlášku do výberového konania na funkciu ústredného riaditeľa Slovenskej televízie, súčasťou ktorej bol aj „projekt riadenia STV,

životopis a ostatné doklady podmieňujúce spôsobilosť na zastávanie funkcie“. Po tom, ako bol zaradený do zoznamu kandidátov na funkciu ústredného riaditeľa Slovenskej televízie, sťažovateľovi 13. januára 2003 sekretariát Rady (listom sp. zn. 21/03) oznámil, že „... na základe výsledkov výberového konania, ktoré bolo uzavreté dňa 10. 01. 2003, Rada STV hlasovaním rozhodla nepodporiť mnou predložený projekt koncepcie riadenia Slovenskej televízie...“. Sťažovateľ napáda postup Rady počas výberového konania, ktorý podľa jeho názoru dokonca vyústil do porušenia jeho základného práva podľa čl. 30 ods. 4 v spojení s čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), pretože aj keď uznáva, že „... nárok na verejnú ani inú volenú funkciu neexistuje...“, podľa jeho názoru „... pevné kritériá výberového konania zjavne neboli ustanovené...“ a „... Rada STV v prípade tohto výberu postupovala absolútne netransparentne a teda spôsobom, ktorým významným spôsobom diskriminoval. Nevidím totiž dôvod, pre ktorý by som ja rovnako ako dvaja poslední uchádzači, nemal byť priamo vypočutý Radou STV a rovnako ako oni obhajovať pred ňou ústne svoju koncepciu...“. Sťažovateľ ďalej uviedol:

„Výber kandidáta na Ústredného riaditeľa STV podliehal takto dvom hlasovaniam: hlasovaniu v samotnej Rade STV, ktoré som ovplyvniť mohol a hlasovanie v Národnej rade SR v dôsledku návrhu Rady STV, ktoré som už ovplyvniť nemohol. Svoje právo považujem za porušené diskrimináciou vo vzťahu k dvom Radou vypočutým kandidátom vo fáze hlasovania vo vnútri Rady STV“, v dôsledku čoho «... sa cítim poškodeným odmietnutím možnosti prezentovať svoje predstavy a koncepciu na rovnakej úrovni ako kandidáti R. a Č., ktorí postupili do fázy „osobného vypočutia“...»

V dôsledku uvedeného sťažovateľ požiadal, aby ústavný súd nálezom rozhodol takto:

1) Základné právo Ing. J. Z. na prístup k voleným a iným verejným funkciám podľa čl. 30 ods. 4) v spojení s čl. 12 ods. 2) Ústavy Slovenskej republiky postupom Rady Slovenskej televízie pri voľbe kandidátov, ktorých predložia Národnej rade SR na voľbu dňa 10. 01. 2003 bolo porušené.

2) Uznesenie Národnej rady SR č. ... zo dňa ... o voľbe Ústredného riaditeľa STV zrušuje a vec vracia Rade Slovenskej televízie na ďalšie konanie.

3) Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia.

4) *Priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v rozsahu 150.000,- Sk.*“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a s účinnosťou od 1. januára 2002 oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených buď v ústave, alebo v medzinárodnej zmluve o ľudských právach, pokiaľ o ich ochrane nerozhoduje iný súd. Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach, ako aj ich zákonom predpísané náležitosti sú upravené v zákone Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie niektorej z nich má za následok odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona.

Zohľadnil pritom, že pod zjavne neopodstatneným podaním (sťažnosťou) je potrebné rozumieť také, pri predbežnom prerokovaní ktorého nezistil žiadnu možnosť porušenia základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa preto ústavný súd preskúmal postup Rady počas výberového konania na funkciu ústredného riaditeľa Slovenskej televízie a zisťoval, či signalizuje reálnu možnosť porušenia označeného základného práva sťažovateľa podľa čl. 30 ods. 4 v spojení s čl. 12 ods. 2 ústavy, a zistil, že tomu tak nie je.

Z vyžiadaných písomných podkladov od Rady predovšetkým vyplynulo, že na základe svojho uznesenia č. 54/2002 z 27. augusta 2002, ako aj uznesenia č. 5/2002/71/2002 z 20. decembra 2002 bol záväzne stanovený spôsob výberového konania na funkciu ústredného riaditeľa Slovenskej televízie, a to tak, že bol rozdelený do dvoch etáp. V rámci

prvej členovia Rady preštudovali písomné projekty rozvoja Slovenskej televízie predložené uchádzačmi a na základe ich preštudovania „*tajne navrhnu mená kandidátov, o ktorých si myslia, že by mali byť vypočutí. O všetkých týchto navrhnutých menách bude Rada STV tajne hlasovať a tí uchádzači, ktorí získajú v tomto hlasovaní nadpolovičnú väčšinu hlasov členov Rady STV budú prizvaní na osobný pohovor. Obdobne bude Rada STV postupovať aj v ďalšom kole výberového konania*“ (uznesenie č. 5/2002/71/2002 z 20. decembra 2002).

Na základe týchto svojich uznesení a v súlade s nimi Rada aj postupovala a ako vyplýva z jej uznesenia č. 1/2003 zo 4. januára 2003: „*Na základe uznesenia č. 5/2002/71/2002 z 20. 12. 2002 Rada STV v prvom kole vybrala tajným hlasovaním 28 z 39 uchádzačov o funkciu ÚR STV a posunula ich do druhého kola.*

V druhom kole tajným hlasovaním vybrala z týchto 28 uchádzačov dvoch – V. Č. a R. R., ktorí získali nadpolovičnú väčšinu hlasov všetkých členov Rady STV.

Týchto dvoch uchádzačov pozvala Rada STV na ústne vypočutie v piatok 10. januára 2003.“

Uznesenie Rady č. 5/2003 z 10. januára 2003 potvrdzuje, že po ústnom vypočutí oboch uvedených kandidátov získal väčšinu hlasov požadovanú čl. 6 ods. 5 Štatútu Rady Slovenskej televízie, potrebnú na predloženie návrhu na ústredného riaditeľa Slovenskej televízie Národnej rade Slovenskej republiky R. R.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd zistil, že sťažovateľ sa uchádzal o funkciu ústredného riaditeľa Slovenskej televízie vo výberovom konaní riadenom Radou, pričom toto bolo upravené jej uzneseniami č. 54/2002 z 27. augusta 2002 a č. 5/2002/71/2002 z 20. decembra 2002. Samotný proces, v ktorom sa uchádzač uchádzal o volenú alebo inú verejnú funkciu (podľa čl. 30 ods. 4 ústavy), bol rozdelený na písomnú a ústnu etapu tak, že kladné hodnotenie požadovaných písomných podkladov po ich posúdení a hlasovaní v Rade tvorilo základ pre „postup“ uchádzača do ďalšej ústnej fázy výberového konania. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že čl. 30 ods. 4 ústavy nevyklučuje, aby rovnaký prístup (proces rovnakého prístupu) k voleným a iným verejným funkciám nemohol byť rozdelený na viaceré etapy, pričom dosiahnutý výsledok v jednej z nich je predpokladom pre postúpenie

do druhej (ďalšej z nich). Podstatné je, aby v každej z týchto etáp bol rešpektovaný príkaz ústavnej normy z čl. 30 ods. 4, t. j. aby so všetkými uchádzačmi, ktorí sa v nich nachádzajú, resp. ktorí sa do nich dostali, bolo zaobchádzané rovnakým spôsobom a za rovnakých podmienok a aby tiež voči všetkým uchádzačom boli rovnakým spôsobom uplatňované podmienky, splnenie ktorých je nevyhnutné pre postup do ďalšej etapy výberového konania. Zo sťažnosti sťažovateľa vyplynulo, že absolvoval prvú etapu výberového konania, v rámci ktorej došlo k posúdeniu jeho písomného projektu rozvoja Slovenskej televízie členmi Rady. Vzhľadom na to, že jeho projekt ale nezískal potrebnú podporu členov Rady, sťažovateľ (spolu s ďalšími uchádzačmi) nepostúpil do ďalšej etapy, v rámci ktorej sa uskutočnilo ústne konanie s tými uchádzačmi, projekty ktorých získali požadovanú (nadpolovičnú) väčšinu hlasov.

Sťažovateľ mal preto reálnu možnosť uchádzať sa o funkciu ústredného riaditeľa Slovenskej televízie a z predložených podkladov vyplynulo, že jeho koncepcia rozvoja Slovenskej televízie bola v prvej etape výberového konania posúdená v Rade a hlasovalo sa o nej za rovnakých podmienok ako u ďalších uchádzačov. Keďže však nezískala takú podporu členov Rady, ktorá by mu umožnila dostať sa do fázy ústneho vypočutia, sťažovateľ bol vyrozumený, že vo výberovom konaní neuspel.

Pokiaľ ide ale o namietané porušenie čl. 30 ods. 4 v spojení s čl. 12 ods. 2 ústavy, „... vo vzťahu k dvom Radou vypočutým kandidátom vo fáze hlasovania vo vnútri Rady STV“, ústavný súd uvádza, že k možnému porušeniu ústavnej zásady rovnakého zaobchádzania (nediskriminácie) môže dôjsť iba v okruhu osôb nachádzajúcich sa v rovnakej právnej a/alebo faktickej situácii, pričom s niektorými z nich sa zaobchádza odlišne bez rozumného a racionálneho dôvodu. Z uvedeného vyplýva, že k porušeniu tejto zásady pri uplatňovaní základného práva sťažovateľa podľa čl. 30 ods. 4 v spojení s čl. 12 ods. 2 ústavy reálne mohlo dôjsť iba a vo vzťahu medzi účastníkmi jednotlivých etáp výberového konania, to znamená buď v etape posudzovania, vyhodnocovania a hlasovania o písomných podkladoch uchádzačov, alebo v etape ich ústneho vypočutia, avšak nie aj medzi účastníkmi prvej a druhej etapy výberového konania. Sťažovateľ sa zúčastnil len etapy zhodnotenia svojho písomného projektu, avšak v tejto žiadnu svoju „diskrimináciu“

nenamietal a zo zadovážených písomných podkladov ani ústavný súd nezistil nerovnaké zaobchádzanie v porovnaní s ostatnými uchádzačmi.

Pokiaľ ide o jeho údajnú diskrimináciu v ústnej fáze konania s uchádzačmi, tejto sa sťažovateľ vôbec nezúčastnil, pretože jeho písomný projekt nezískal požadovanú podporu, takže v tomto prípade ani vôbec nedošlo k splneniu podmienok uplatnenia čl. 30 ods. 4 v spojení s čl. 12 ods. 2 ústavy.

Z uvedených dôvodov ústavný súd dospel k záveru, že vzhľadom na to, že postup Rady vo výberovom konaní na funkciu ústredného riaditeľa Slovenskej televízie v období od augusta 2002 do januára 2003 nesignalizoval možnosť porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 30 ods. 4 ústavy a čl. 12 ods. 2 ústavy, realnosť ktorej by bolo potrebné overiť v konaní vo veci samej, bolo potrebné jeho sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú už po jej predbežnom prerokovaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. septembra 2003